

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ
Θεατρική Σεζόν 2018-19

No more skimming please ή πώς και γιατί Βλέπουμε (και κυρίως κάνουμε) θέατρο.
Προσοχή! Ακολουθεί μακροσκελέστατη επιστολή.

Πέρασε, λοιπόν, μια τετραετία από την επαναλειτουργία του ΠΟΡΤΑ, μετά το προσωρινό κλείσιμό του λόγω «κρίσης» και την αλλαγή στο μοντέλο λειτουργίας του. Αν αυτή η τετραετία μεταφραστεί σε αριθμούς έχουμε: 12 παραστάσεις για ενηλίκους (σύγχρονο και κλασικό ρεπερτόριο, στην πλειοψηφία τους άπαιχτα στην Ελλάδα έργα, εκ των οποίων τέσσερις πρωτότυπες διασκευές λογοτεχνικών αριστουργημάτων) πέντε για παιδικό, τέσσερις για βρέφη, τέσσερις παραστάσεις χοροθεάτρου, επτά θεατρο-παιδαγωγικές δράσεις, 57 (!) πρωτότυπα προγράμματα συναυλιών (13 μουσικά έργα σε παγκόσμια πρώτη, τρία σε πανελλήνια πρώτη) δύο όπερες και, τέλος, μια μεγάλη σειρά εκπαιδευτικών σεμιναρίων υποκριτικής και σκηνοθεσίας.

Οι παραγωγές υπήρξαν όλον αυτόν τον καιρό άλλοτε πολύ επιτυχημένες καλλιτεχνικά (ή/και εμπορικά) άλλοτε λιγότερο, υπήρξαν πάντως χωρίς εξαίρεση επιλογές για τις οποίες όλοι είμαστε περήφανοι. Ποιοι είμαστε αυτοί οι «όλοι»; Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων εκ των οποίων άλλοι σταθερά, άλλοι ευκαιριακά στο ΠΟΡΤΑ, άνθρωποι με τον επαγγελματισμό τους, τον κόπο τους, (με την αυτοθυσία τους, συγκεκριμένα, οι περισσότεροι από αυτούς) άλλοι συνειδητά συμπορευόμενοι, άλλοι πάλι όχι, στήριξαν και συνδιαμόρφωσαν με την παρουσία τους (ή και με την απουσία τους ακόμη) αυτό που έχει γίνει σήμερα το ανανεωμένο ΠΟΡΤΑ. Το σημαντικότερο, όμως, ίσως μέρος αυτού του «όλοι» να είναι το κοινό. Το κοινό μας είναι αυτό που εμφανέστατα άλλαξε τα τελευταία χρόνια σε σχέση με το παρελθόν μας, το οποίο ανταποκρινόμενο στις προτάσεις μας, διαφοροποιήθηκε και σε αριθμό και σε σύσταση δημιουργώντας ομολογουμένως ένα «νέο πυρήνα». Ένα κοινό στο οποίο στηριχθήκαμε και με το οποίο ήρθαμε σε διάλογο ενισχύοντας, τελικά, την πεποίθησή μας ότι το θέατρο οφείλει να είναι ένας χώρος δημόσιος, ένας χώρος διαλόγου αλλά και πρόσκλησης σε σκέψη και ανταλλαγή, ένας χώρος όπου άνθρωποι κάθε ηλικίας αναζητούν ψυχαγωγία και παιδεία. Διάλογος, φυσικά, δε σημαίνει ούτε ταύτιση απόψεων ούτε κατ' ανάγκη συμφωνία ως τελικό αποτέλεσμα. Οπότε, ο σεβασμός μας στο κοινό που μας στηρίζει, μας υποχρεώνει να μην «καταλήγουμε» παγιώνοντας φόρμες και μοντέλα, αλλά μας ωθεί σε διαρκή ανανέωση, αναθεώρηση, αυτοκριτική, ενδοσκόπηση και ρεαλισμό, έτσι ώστε να συμπορευόμαστε με τις αλλαγές αναγκών στις οποίες υπόκειται η δραματικά μεταβαλλόμενη ελληνική και όχι μόνο κοινωνία. Δε μπορούμε να είμαστε οι ίδιοι με αυτό που ήμασταν πριν από μια τετραετία. Και δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση να ήμασταν θα έπρεπε να προχωρήσουμε σε εκλογές, για να κριθούμε εξ αρχής. Ακολουθούν, λοιπόν, παρακάτω κάποιες σκέψεις που θα αποτελέσουν αφετηρία για την νέα πορεία που σκοπεύουμε να ακολουθήσουμε από εδώ και στο εξής.

Θα παραθέσω ως αρχή ένα μικρό απόσπασμα από ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο που εντοπίσαμε πρόσφατα στον ψηφιακό Τύπο εξ αφορμής του θέματος «ανάγνωση» (και επανανάγνωση), που θα απασχολήσει το φετινό μας ρεπερτόριο. Η Μαριάν Βόλφ, καθηγήτρια στα Πανεπιστήμια Tufts και UCLA, υποστηρίζει πως ο ανθρώπινος νους έχει πλέον συνηθίσει να περνά στα γρήγορα, σχεδόν να διαβάζει... διαγώνια- που λέμε- ένα κείμενο, γεγονός που καθιστά αδύνατη την πλήρη κατανόησή του. Υπάρχει μάλιστα κι όρος γι' αυτή τη διαδικασία: λέγεται *skim reading*, δηλαδή «διάβασμα στα γρήγορα» και όπως λέει η Βολφ τείνει να γίνει η νόρμα πλέον, ανεξαρτήτως ηλικίας.

Ο νευροεπιστήμονας Ζίμινγκ Λιου από το Πανεπιστήμιο του Σαν Χοσέ διεξήγαγε μια σειρά μελετών που δείχνουν ότι ο «νέος κανόνας» στο διάβασμα είναι ακριβώς αυτό το *skimming*, όπου ο αναγνώστης εντοπίζει συγκεκριμένες λέξεις μέσα σε ένα πυκνό κείμενο. Με άλλα λόγια, δεν έχουμε πλέον τον χρόνο να κατανοήσουμε την πολυπλοκότητα, τα συναισθήματα και την ομορφιά ενός κειμένου. [...] Η νέα αυτή διαδικασία δεν **αλλάζει ριζικά** μόνο το περιεχόμενο αυτού που διαβάζουμε, αλλά κυρίως τον λόγο για τον οποίο διαβάζουμε». [...] Και προκαλεί ατροφία της κριτικής ανάλυσης και της ενσυναίσθησης, που με την σειρά τους επηρεάζουν την ικανότητά μας να περιηγούμαστε μέσα σε ένα περιβάλλον συνεχόμενης πληροφορίας. Κι αυτό είναι κάτι που στην πορεία θα προκαλέσει άλλα προβλήματα, όπως το να μας καταστήσει ευάλωτους σε ψευδείς πληροφορίες και δημαγωγία.»

Αν στο παραπάνω κείμενο αντικαθιστούσαμε την έννοια «ανάγνωση» με τη «θέαση θεατρικών παραστάσεων» ή ακόμα περισσότερο με το «επιλογή των θεατρικών παραστάσεων που θα ήθελα να δω σε μια σεζόν» δε θα καταλήγαμε σε πολύ ενδιαφέροντα συμπεράσματα; Μήπως, τελικά, ασχολούμαστε με το θέατρο «διαγωνίως»; Άλλη μια παράθεση ακολουθεί, από τον Έρικ Φρόμ αυτή τη φορά:

«Η ευτυχία του ανθρώπου συνίσταται σήμερα στο να «διασκεδάζει». Και το να διασκεδάζει, δε σημαίνει άλλο από το να έχει την ικανοποίησή του να καταναλώνει, να κάνει «δικά του» διάφορα εμπορεύματα, θεάματα, φαγητά, ποτά, τσιγάρα, ανθρώπους, διαλέξεις, βιβλία, κινηματογραφικές ταινίες. Όλα αυτά καταναλώνονται και καταβροχθίζονται. Ο κόσμος είναι ένα μεγάλο αντικείμενο για την όρεξή μας... ένα τεράστιο στήθος. Εμείς, απλώς, απομυζούμε, πάντοτε κάτι προσμένουμε, πάντοτε ελπίζουμε και πάντοτε στο τέλος απογοητευόμαστε... Και όλα αυτά- θα προσέθετα γεφυρώνοντας την εποχή του Φρόμ με τη δική μας- κάνοντας *scrolling* και *skimming*.

Συχνά και ευθέως πλέον διατυπωμένες από μέλη του κοινού, δημοσιογράφων ή φίλων ακούμε φράσεις του τύπου «δεν προλαβαίνω να δω όσες παραστάσεις θα ήθελα να δω». Θεατρικοί οργανισμοί, καλλιτέχνες και media συνεχίζουμε, όμως, να βομβαρδίζουμε με προϊόν και πληροφορία τον θεατή χρησιμοποιώντας κάθε μέσο θεμιτό και αθέμιτο για να τραβήξουμε την προσοχή του, μέσα σ' έναν ορυμαγδό παραστάσεων. «Πρόσεξέ μας! Υπάρχουμε! Διάλεξε εμάς! Μη μας προσπερνάς!»

Αυτό που κάποτε εμφανίστηκε στα θεατρικά πράγματα της Αθήνας ως αναγκαιότητα και κάλυψε ένα κενό ποικιλίας διαφορετικών καλλιτεχνικών φωνών και δημιουργικού πλουραλισμού, έχει καταλήξει να μοιάζει μια σπασμωδική- χωρίς σκέψη και πρόταση- συνήθεια, μια έξη εσωτερικής κατανάλωσης, που συνδέεται στενά με την ανάγκη να διατηρήσουν τη φωνή τους καλλιτέχνες που εμφανίστηκαν και ωρίμασαν (;) κατά τα χρόνια του θεατρικού πληθωρισμού. Γνωστά παράλληλα φαινόμενα οι δραματικές σχολές που, για να διατηρήσουν την ύπαρξή τους, «υπόσχονται» ανύπαρκτη θεατρική παιδεία χωρίς πραγματικά κριτήρια και αξιώσεις, οι θεατρικές «ομάδες» ευκαιριακού χαρακτήρα κ.λπ. κ.λπ... Όλα διαστρεβλώσεις νόμων «ελεύθερης αγοράς» συνδυασμένες άρρηκτα με την πάλοι ποτέ άνθηση της τηλεοπτικής αγοράς που ζητούσε «νέα άφθαρτα πρόσωπα», ενώ συνεχίζουν να δημιουργούνται νέες θέσεις ανέργων ηθοποιών, οι οποίοι θα δημιουργήσουν πιθανότατα τη θνησιγενή θεατρική ομάδα τους κάποια στιγμή, πελαγοδρομώντας, ψάχνοντας μια ακτή να αράξουν με ασφάλεια.

Κανείς μας δε δείχνει να έχει διάθεση να αντιτεθεί σε όλον αυτόν το φαύλο κύκλο και όλο και φορτώνουμε τη βάρκα με επιβάτες. Απελπισμένους και πανικόβλητους. Κι εγώ προσωπικά βρέθηκα να είμαι ακριβώς στο κέντρο αυτού του θεατρικού κόσμου που το «κάνω περισσότερα» σήμαινε «καταξίωση». Ενός κόσμου που υπαινισσόταν πως ένας καλλιτέχνης που μπορείς να δεις το έργο του σε πολλές παραστάσεις την ίδια σεζόν είναι ένας καλλιτέχνης που «τον θέλουν», όχι ένας αμήχανος ή πλεονέκτης καλλιτέχνης που διασπά το κοινό· ένα θέατρο που κάνει πολλές παραγωγές είναι ένα «καλό» «δημοκρατικό» θέατρο που «προτείνει πολυφωνία» κι όχι ένα θέατρο που είναι αμήχανο απέναντι στην ολοκληρωμένη καλλιτεχνική πρόταση της οποίας και παίρνει την ευθύνη.

Ναι, και εγώ προσωπικά τα έκανα όλα αυτά στο παρελθόν και τα υποστήριξα. Άλλοτε επειδή πίστευα δικαίως ή αδίκως ότι ενδυναμώνουν μια ουσιαστική πολυφωνία και άλλοτε γιατί μια τέτοια επιλογή διασκέδαζε κάποιες ανασφάλειες του τύπου «αν δε μου πετύχει το ένα θα μου βγει το άλλο». Τη συγκεκριμένη όμως στιγμή και με απόλυτη συναίσθηση της αβεβαιότητας έκβασης των αποφάσεων μου γνωρίζω πως δε μπορώ να συνεχίσω προς αυτό το αδιέξοδο. Νομίζω ότι η διάσπαση δυνάμεων προσωπικών και κοινωνικών είναι βαθιά επιζήμια για όλους τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Έχω ανάγκη την συγκέντρωση και την αφοσίωση, κι αν αυτό δεν αποτελεί άλλο από μια απόλυτα προσωπική ανάγκη χωρίς εξωτερικό αντίκρισμα, είμαι έτοιμος να πληρώσω τις όποιες συνέπειες. Δε θα ήθελα πλέον ένα θέατρο με το οποίο ταυτίζω το όνομά μου να «σαστίζει» πλέον τον κόσμο με υπερβολική πληροφορία και να γεμίζει την αγορά παραγωγές αστόχαστα. (Ποιος εμπιστεύεται σε ένα εστιατόριο έναν κατάλογο με άπειρες επιλογές; Κάποιο απ' όλα τα πιάτα δεν θα είναι και τόσο φρέσκο).

Άλλωστε, υπάρχουν πολλά θέατρα που και αποτελεσματικότερα μπορούν να είναι σε μια πλουραλιστική παραγωγή και οφείλουν να διατηρήσουν την πολυφωνία. Θέατρα με υποδομές που αντέχουν παρόμοιες δραστηριότητες, θέατρα που από την ίδρυσή τους αυτό έχουν ως προορισμό, όπως τα κρατικά ή δημοτικά θέατρα, θέατρα με πολλές σκηνές που η ταυτότητά τους συνδέεται στενά με την πολυσυλλεκτικότητα.

Αυτό δε σημαίνει πως το ΠΟΡΤΑ θα γίνει ένας προσωποπαγής χώρος στην επόμενη του φάση. Απλώς, ευελπιστούμε να γίνει πιο προσωπικό. Θα είμαστε πάντα ανοικτοί σε ενδιαφέρουσες προτάσεις καλλιτεχνών. Απλώς, κριτήριό μας θα γίνει η αύξηση όχι της ποσότητας αλλά της ποιότητας των επιλογών (σύμφωνα με προσωπικά κριτήρια αναπόφευκτα). Άλλωστε, είναι ήδη παρήγορο το φαινόμενο του να βλέπουμε να υιοθετούνται αμεσότατα πολλές από τις προτάσεις μας της προηγούμενης τετραετίας, από φορείς που μπορούν -και εν τέλει εξ αντικειμένου τους οφείλουν- να τις στηρίξουν. Είναι μεγάλη επιβεβαίωση να βλέπεις ότι κάτι που εισάγεις βρίσκει αξίους μιμητές.

Ένα άλλο φαινόμενο που παρατηρήθηκε ως αποτέλεσμα της οικονομικής ένδειας της θεατρικής κι όχι μόνο Ελλάδας- κάτι που αναγκαστήκαμε να υποστούμε και δυστυχώς να επιβάλλουμε προσωρινά και εμείς στο ΠΟΡΤΑ- ήταν φαινόμενα όπως η **εμβάθυνση στην arte romana**. Παραστάσεις σε άδειες σκηνές με ελάχιστα μέσα, χωρίς κοστουμια ενίοτε, όλα αυτά από ανάγκη, που ως ενός σημείου ίσως ακόνισαν τη φαντασία και τη δημιουργικότητα όλων μας.

Υπάρχουν, όμως, και τα φαινόμενα της **ελάχιστη πληρωμένης εργασίας**. Είναι κοινός τόπος πλέον στο ελληνικό θέατρο η «απλήρωτη πρόβα» και οι αμοιβές των συντελεστών «με ποσοστά». Ενώ κι εμείς σ' αυτήν τη λύση αναγκαστήκαμε, αρχικά, να στραφούμε, δεν πάσαμε να επιζητούμε λύση σ' αυτό το άδικο και επιζήμιο για την καλλιτεχνική ποιότητα και αξιοπρέπεια φαινόμενο. Ευτυχώς μέσα από **συνεργασίες και συμπαραγωγές με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης και το Φεστιβάλ Αθηνών** αφενός, και την επιχορήγηση αφετέρου από το Υπουργείο Πολιτισμού που έλαβε η περσινή μας παράσταση «Καντίντ», μπορέσαμε να δώσουμε μια αρχική λύση σ' αυτό το ζήτημα πληρώνοντας τους ηθοποιούς των παραστάσεων μας με σταθερούς μισθούς και καλύπτοντας και τις πρόβες τους.

Αυτό αξιώνουμε να είναι και το μέλλον μας: **προσεγγμένες παραγωγές χωρίς εκπτώσεις και χωρίς απουσία επαγγελματισμού σε κάθε επίπεδο**. Θέλουμε ένα θέατρο στο οποίο η αξιοκρατία, η ευγένεια, η διαφάνεια και η αξιοπρέπεια να συμβαδίζουν με την καλλιτεχνική αξιοπιστία. Σε αυτή την καινούρια φάση του ΠΟΡΤΑ, λοιπόν, λέμε να συγκεντρωθούμε στα λίγα και (ελπίζουμε) καλύτερα.

Για κάτι που δικαίως μάλλον-καθώς είναι και ιστορικά τεκμηριωμένο- μπορεί να υπερηφανεύεται το ΠΟΡΤΑ είναι η συμβολή του στην θεατρική παιδεία της χώρας. Πολύ συχνά συναντούμε πλέον καλλιτέχνες με τους οποίους συνεργαζόμαστε καθώς και μέλη του κοινού -ανάμεσά τους γονείς που φέρουν τα μικρά παιδιά τους- που μας λένε: «Στο Θέατρο Πόρτα πρωτοείδα θέατρο». Συνεχίζουμε, λοιπόν, να δίνουμε **έμφαση στον «παιδευτικό» χαρακτήρα μας**, αφ' ενός διατηρώντας αμείωτη την προσοχή μας στο «προϊόν» που διαθέτουμε στο παιδικό μας κοινό αλλά όχι μόνο. Όπως πάντοτε οι παραστάσεις μας για παιδιά μπορούσαν να ενδιαφέρουν εξίσου και το

ενήλικο κοινό, αναλόγως η φετινή μας πολύ «ενήλικη» πρόταση είναι απολύτως κατάλληλη και για νέους που φοιτούν στη μέση Εκπαίδευση. Άλλωστε η «έννοια» του εφηβικού θεάτρου (που ας θυμίσουμε, ότι ήμασταν και σ' αυτό πρωτοπόροι με τις πρώτες παραστάσεις του είδους αυτού στη χώρα μας πολλά χρόνια πριν) μας προβληματίζει στο κατά πόσο λειτουργεί. Πιστεύουμε πως οι έφηβοι διεκδικούν δικαίως θέση στα θεάματα ενηλίκων και δε χρειάζονται «ειδικές» παραστάσεις. Τολμηρούς εκπαιδευτικούς και γονείς χρειάζονται που θα τους παροτρύνουν να γνωρίσουν το θέατρο. Το Φαρενάιτ 451 πάντως -που ανεβάζουμε φέτος στο ΠΟΡΤΑ μετά την πολύ επιτυχημένη του παρουσίαση στο φετινό Φεστιβάλ Αθηνών- αποτελεί ένα έργο στο οποίο θα οφείλαμε, μπορεί να υποστηρίξει κανείς, να προσκαλέσουμε ένα πολύ νεότερο και προς διαμόρφωση κοινό και μόνο λόγω θέματος.

Η επιπλέον συμβολή στη «θεατρική παιδεία» που προτείνουμε φέτος είναι ένας κύκλος μαθημάτων για ηθοποιούς, ένα εργαστήριο πάνω στο αρχαίο δράμα που θα επικεντρώνεται στην μελέτη και συστηματική εκπαίδευση ερμηνευτών πάνω στη σημασία και τις ειδικές απαιτήσεις που έχει ο Χορός στην Αρχαία Τραγωδία. Η προσπάθεια αυτή θα στελεχωθεί από μία ομάδα συντελεστών με ενδεδειγμένη ενασχόληση στο είδος ανάμεσα στους σταθερούς συνεργάτες του ΠΟΡΤΑ. Μετά την πολύ επιτυχημένη και με πολυάριθμους συμμετέχοντες (εκ των οποίων πολύ σημαντικός αριθμός στελέχωσε τις παραστάσεις μας) σειρά εαρινών σεμιναρίων, θεωρήσαμε ότι έχει νόημα μια μεγαλύτερη συστηματοποίηση της δουλειάς μας, που θα γίνεται λαμβάνοντας και μια δυναμική εξέλιξης στο χρόνο. Τα μαθήματα θα γίνονται σταθερά δυο μέρες την εβδομάδα από μέσα Νοεμβρίου έως την άνοιξη. Περισσότερες πληροφορίες θα ανακοινωθούν σύντομα.

Ευχαριστούμε όλους σας για την προσοχή και την εμπιστοσύνη σας, την τετραετία που πέρασε. Ευχόμαστε να σας δικαιώσουμε και με τη συνέχειά μας.

Εκ μέρους του ΠΟΡΤΑ
Θωμάς Μοσχόπουλος

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Φαρενάιτ 451

του Ραίη Μπράντμπερ

Σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος

Πρεμιέρα: Παρασκευή 9 Νοεμβρίου

Με διαδοχικά sold out στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών τον Ιούλιο 2018, η νέα παράσταση του Θωμά Μοσχόπουλου, το συγκλονιστικό έργο του Ραίη Μπράντμπερ *Φαρενάιτ 451*, θα παρουσιαστεί στο ΠΟΡΤΑ από τις 9 Νοεμβρίου.

Σ' ένα μελλοντικό, ολοκληρωτικό καθεστώς, όπου τα βιβλία καταστρέφονται, ο πρωταγωνιστής του έργου, διώκτης αρχικά των αντιφρονούντων, μεταστρέφεται, όταν έρχεται σ' επαφή με τον μυστικό κόσμο των βιβλίων. Πώς μπορεί να σπάσει το εφιαλτικό πρόσωπο του ολοκληρωτισμού; Μπορεί η διεκδίκηση της «προσωπικής ανάγνωσης» να προκαλέσει στο σύστημα ρήγματα ελευθερίας;

Το 1953, εν τω μέσω της Μακαρθικής περιόδου, εμφανίζεται στα αμερικανικά βιβλιοπωλεία ένα βιβλίο που θα αποτελέσει ένα από τα σημαντικότερα δυστοπικά μυθιστορήματα 20ού αιώνα. Πρόκειται για το *Φαρενάιτ 451* του Ραίη Μπράντμπερ. Ο τίτλος δηλώνει τη θερμοκρασία στην οποία αρχίζει να καίγεται το χαρτί και αναφέρεται στην πρακτική της «καύσης βιβλίων», που ταυτίζεται ιστορικά και συμβολικά με την καταστολή της ελευθερίας σκέψης και λόγου.

Σε μια μελλοντική κοινωνία «πυροτεχνουργοί», λειτουργώντας σαν ένα «Σώμα Κρατικής Ασφάλειας», εντοπίζουν και καίνε όσα βιβλία έχουν σωθεί κρυμμένα από αντιφρονούντες, που αρνούνται να συμμορφωθούν στο δόγμα, ότι τα βιβλία είναι άχρηστα και βλαβερά. Ο βασικός ήρωας του έργου είναι ένα διακεκριμένο στέλεχος αυτού του «σώματος», όμως, ερχόμενος σε επαφή με το «μυστικό σύμπαν των βιβλίων», αρχίζει να μαγνητίζεται επικίνδυνα απ' αυτό. Σιγά σιγά ανακαλύπτει, ότι πίσω από τον κόσμο εικονικής πραγματικότητας, στον οποίο οι συμπολίτες του ζουν εφησυχασμένοι, υπάρχει ένα ολόκληρο δίκτυο, που κινείται υπόγεια και σε αντίθετες κατευθύνσεις από τις δικές του επιλογές. Όταν ξυπνήσει η «περιέργειά» του γι' αυτόν τον κόσμο, είναι θέμα χρόνου να γίνει από διώκτης διωκόμενος.

Το 1979, ο ίδιος ο συγγραφέας ξαναγράφει το έργο σε θεατρική μορφή, επεμβαίνοντας σημαντικά στο αρχικό περιεχόμενο του κειμένου και δημιουργώντας έτσι τη βάση για ένα πολύ ενδιαφέρον θεατρικό ανέβασμα. Μια πολυφωνική ανάγνωση που ανατριχιάζει με την επικαιρότητα του έργου.

Συντελεστές

Μετάφραση - Σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος

Σκηνικά: Ευαγγελία Θεριανού

Κοστούμια: Κλαιρ Μπρέισγουελ

Μουσική: Κορνήλιος Σελαμσής

Φωτισμοί: Σοφία Αλεξιάδου

Επιμέλεια κίνησης: Σοφία Πάσχου

Βοηθός σκηνοθέτη: Ρωμανός Μαρούδης

Βοηθός φωτιστή: Tracey Gibbs

Βοηθός σκηνογράφου: Γεωργία Τσίπουρα

Σχεδιασμός προβολών: Χρυσούλα Κοροβέση, Μάριος Γαμπιεράκης

Κατασκευή κοστούμιών: Olga Evseeva

Σχεδιασμός κομμώσεων: Talkin' heads

Παίζουν: Αλέξανδρος Λογοθέτης, Άννα Μάσχα, Ευδοκία Ρουμελιώτη, Κίττυ Παϊταζόγλου, Χάρης Τσιτσάκης, Μάνος Γαλανής, Θάνος Λέκκας, Ξένια Καλογεροπούλου

Συμπαράγωγή: Φεστιβάλ Αθηνών - ΠΟΡΤΑ

Μέρες και ώρα παραστάσεων: Παρασκευή - Σάββατο στις 21:15 και Κυριακή στις 19:30

Τιμές εισιτηρίων: Κανονικό 15€, Φοιτητικό, ΑΜΕΑ, άνω των 65, ομαδικό (άνω των 10 ατόμων) 12€, Ανέργων 8€

Το Σκλαβί

της Ξένιας Καλογεροπούλου

Σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος - Σοφία Πάσχου

Από 5 έως 105 χρόνων

Πρεμιέρα: Κυριακή 28 Οκτωβρίου

18 χρόνια μετά την πρώτη του εμφάνιση, το θρυλικό Σκλαβί της Ξένιας Καλογεροπούλου, επιστρέφει από τις 28 Οκτωβρίου στο ΠΟΡΤΑ, σε συν-σκηνοθεσία Θωμά Μοσχόπουλου και Σοφίας Πάσχου.

Όταν το Σκλαβί, το καινούριο τότε έργο της Ξένιας Καλογεροπούλου για μικρούς και μεγάλους, παρουσιάστηκε σε σκηνοθεσία Θωμά Μοσχόπουλου, αποτέλεσε σταθμό όχι μόνο στην ιστορία του ΠΟΡΤΑ, αλλά του θεάτρου εν γένει. Μετά τη μεγάλη καλλιτεχνική και εμπορική του επιτυχία, η φήμη του συνεχίστηκε μέσα από την εκδοτική επιτυχία του κειμένου (το οποίο διδάσκεται έκτοτε σε Ανώτατες Σχολές της χώρας), τις διεθνείς μεταφράσεις του, τις απανωτές βραβεύσεις του, την

επιτυχία των τραγουδιών της παράστασης (σε μουσική Νίκου Κυπουργού και στίχους Λίνας Νικολακοπούλου, τα οποία τραγουδήθηκαν ευρέως από πολλούς σημαντικούς ερμηνευτές και σχεδόν αυτονομήθηκαν από την αρχική τους προέλευση), καθώς και από μια μεγάλη σειρά ανεβασμάτων του στην Ελλάδα και την Κύπρο. Ποτέ, όμως, ως τώρα δεν ξαναπαρουσιάστηκε το Σκλαβί στο θέατρο απ' όπου ξεκίνησε το ταξίδι του.

Το Σκλαβί φέτος ανεβαίνει στο ΠΟΡΤΑ ως ένα ολότελα καινούριο ξανα-διάβασμα του έργου, κρατώντας, ωστόσο, ανοιχτό το διάλογο με τη μνήμη της θρυλικής παράστασης και μπολιάζοντας τις παλιές ρίζες με νέους χυμούς και εντελώς φρέσκια ματιά. Εκτός από τους εξαιρετικούς νέους ηθοποιούς που θα προστεθούν στους παλιούς κι έμπειρους, ο Θωμάς Μοσχόπουλος προτείνει το νέο ανέβασμα, συνοπογράφοντας τη σκηνοθεσία με τη στενή συνεργάτιδα του ίδιου και του ΠΟΡΤΑ, Σοφία Πάσχου.

Το Σκλαβί βασίζεται στο ομώνυμο συμιακό παραμύθι, όπως αυτό περιλαμβάνεται στη συλλογή *Παραμύθια του λαού μας*, που επιμελήθηκε ο Γιώργος Ιωάννου, καθώς και στον τόμο *Το Φιδόδεντρο*, που έχει επιμεληθεί ο Κώστας Καφαντάρης. Τοποθετείται σε μια εποχή όπου «*οι άλλες χώρες ήταν ακόμη μακρινές, που τα βιβλία τα' γράφαν με το χέρι και που οι μέρες δεν περνούσαν τόσο γρήγορα*».

Δύο παιδιά γεννιούνται από τον ίδιο πατέρα, ο οποίος παράλληλα είναι και ο βασιλιάς του κράτους. Ο ένας είναι νόμιμος διάδοχος, ο γιος της βασίλισσας, ο άλλος το παιδί μιας σκλάβας. Δύο παιδιά, που μεγαλώνουν μαζί αγαπημένα, αν και τα χωρίζει έντονη κοινωνική διαφορά. Κάποια στιγμή αγαπούν την ίδια γυναίκα και γίνονται αντίζηλοι, χωρίς, ωστόσο, ποτέ να συγκρουστούν. Και η ιστορία μας ξεκινά...

Σημείωμα της Ξένιας Καλογεροπούλου

Απ' όλα τα έργα μου το Σκλαβί είναι εκείνο που "κατοίκησε" περισσότερο μέσα μου. Πιο βαθιά και για πιο πολύ καιρό. Γι' αυτό και το γεγονός ότι είχε μια τόσο πλατιά ανταπόκριση, μου έδωσε μεγάλη χαρά. Είναι- χωρίς αμφιβολία- το καλύτερο απ' όσα έργα έχω γράψει κι εκείνο που γνώρισε τη μεγαλύτερη επιτυχία. Τιμήθηκε άλλωστε το 2000 με το βραβείο Καρόλου Κουν ως το καλύτερο θεατρικό έργο της χρονιάς.

Τα τελευταία χρόνια παρουσιάστηκε σε διάφορα θέατρα και πάντα με επιτυχία. Είχα, όμως, μια μεγάλη λαχτάρα να το ξαναδώ να παίζεται στο δικό μας θέατρο. Ανυπομονώ, λοιπόν, να δω την καινούργια παράσταση. Θα είναι πολύ διαφορετική από την πρώτη, καθώς τα 18 χρόνια που πέρασαν από τότε μας χάρισαν πολύτιμες εμπειρίες και καινούργιες ιδέες. Σας περιμένουμε!

Συντελεστές

Συγγραφέας: Ξένια Καλογεροπούλου

Σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος - Σοφία Πάσχου

Σκηνικά-Κοστούμια: Έλλη Παπαγεωργακοπούλου

Φωτισμοί: Σοφία Αλεξιάδου

Στίχοι: Λίνα Νικολακοπούλου

Μουσική: Νίκος Κυπουργός

Μουσική επεξεργασία και διδασκαλία: Νίκος Γαλενιανός

Βοηθός Σκηνοθέτη: Ρωμανός Μαρούδης

Παίζουν: Ντένης Μακρής, Ηλιάνα Γαϊτάνη, Τζωρτζίνα Λιώση, Βάσια Ζαχαροπούλου, Ελένη Βλάχου, Παντελής Βασιλόπουλος, Αυγουστίνος Κούμουλος, Φοίβος Συμεωνίδης

Μέρα και ώρες παραστάσεων: Κυριακή στις 11:00 & 15.00

Τιμές εισιτηρίων:

Κανονικό: 10 ευρώ, Ανέργων/άνω των 65/ομαδικό (άνω των 10 ατόμων): 8 ευρώ

Χιονάνοι

Patari Project/Σκην.: Σοφία Πάσχου

Από 4 έως 104 χρόνων

2ος χρόνος

Πρεμιέρα: Σάββατο 13 Οκτωβρίου

Για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων

Οι αγαπημένοι Χιονάνοι των Patari Project επιστρέφουν απ' τις 13 Οκτωβρίου στο ΠΟΡΤΑ, για να βυθιστούν για 2η χρονιά στο μύθο της Χιονάτης και των Επτά Νάνων. Μέσα από μια νέα, ενθουσιώδη ανάγνωση, το γνωστό σκοτεινό παραμύθι ζωντανεύει με αναπάντεχο τρόπο, με τους ήρωες της αγαπημένης ιστορίας να σκαρφαλώνουν στις δυο- αυτή τη φορά- πλατφόρμες των Patari.

Οι Patari Project διασκευάζουν την ιστορία της Χιονάτης, γιατί τα παραμύθια συμπυκνώνουν την ανθρώπινη εμπειρία. Δεν απευθύνονται μόνο σε παιδιά, αλλά και στους μεγάλους, που έχουν την τάση να ξεχνούν, να μην ακούν πια, να νομίζουν πως έμαθαν ό,τι ήταν να μάθουν.

Αν τολμήσουμε να κοιτάξουμε μέσα στον μαγικό καθρέφτη, τι θα δούμε; Το καλό ή το κακό; Την παρέα ή τη μοναξιά; Τον θαυμασμό ή τη ζήλεια; Στους Χιονάνους, δύο αντίθετοι κόσμοι έρχονται αντιμέτωποι για πρώτη φορά.

Η παράσταση είναι μια δημιουργία της ομάδας.

Σκηνοθεσία: Σοφία Πάσχου

Συνεργάτες Σκηνοθεσίας: Εριφύλη Στεφανίδου, Γιάννης Γιαννούλης

Μουσική: Κορνήλιος Σελαμής

Σκηνικά: Ευαγγελία Θεριανού

Κοστούμια: Κλαιρ Μπρέισγουελ

Φωτισμοί: Σοφία Αλεξιάδου

Φωτογραφίες, video: Panagiotis Maidis

Παίζουν: Θεοδόσης Κώνστας, Θάνος Λέκκας, Ειρήνη Μακρή, Κατερίνα Μαυρογεώργη, Γιώργος Σύρμας, Αλέξανδρος Χρυσανθόπουλος, Αποστόλης Ψυχράμης

Μέρα και ώρα παραστάσεων: Σάββατο στις 17:00

Διάρκεια: 95 λεπτά (με διάλειμμα)

Τιμές εισιτηρίων: Κανονικό 10€, Ανέργων/Άνω των 65 ετών/Ομαδικό (άνω των 10 ατόμων) 8€

Μουσική και Φίλοι

Burger Project

Από 4 έως 104 χρόνων²

2ος χρόνος

Πρεμιέρα: Σάββατο 13 Οκτωβρίου

Το ΠΟΡΤΑ υποδέχεται για 2η χρονιά τους μοναδικούς **Burger Project**, φιλοξενώντας από τις 13 Οκτωβρίου την ανανεωμένη διαδραστική τους συναυλιο-παιχνίδο-παραστάση **Μουσική και Φίλοι**. Ένα χιουμοριστικό, πολυ-πολιτισμικό ταξίδι, που φανερώνει στα παιδιά τον πλούτο της μουσικής και αναδεικνύει τη σημασία της φιλίας, της ομαδικότητας και της συνεργασίας. Με όχημα τα ολοκαίνουργια τραγούδια τους και πολλά μουσικοκινητικά παιχνίδια, μικροί και μεγάλοι θεατές ενεργοποιούν τη φαντασία τους και αλληλεπιδρούν με ρυθμούς και ήχους, καθώς αναζητούν μαζί με τους ήρωες ένα σπάνιο μουσικό όργανο, που ονομάζεται "παρεόφωνο"!

Ο Δόκτωρ Κορνίλιος, στην αναζήτηση ενός σπάνιου και αρχαίου μουσικού οργάνου, που γιατρεύει την «ασθένεια της ξινίλας», αναθέτει στους Burger Project τη δύσκολη αποστολή, που τους στέλνει στα πέρατα του κόσμου. Στο ταξίδι γνωρίζουν πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους και μουσικές μακρινών πολιτισμών και έρχονται αντιμέτωποι με κρίσιμες αποφάσεις. Όμως, χάρη στην ομαδικότητα, τη μουσική και τη βοήθεια των παιδιών, θα καταφέρουν να ξεπεράσουν τις δυσκολίες και να ανακαλύψουν το σπάνιο "παρεόφωνο"!

Μουσική-Σενάριο-Σκηνοθεσία: The Burger Project

Κείμενα: Θάνος Κοσμίδης

Σκηνοθετική υποστήριξη: Γιάννης Σαρακατσάνης

Κοστούμια: The Burger Project

Σκηνικά- Μάσκες -Κούκλες: Playroom

Φωτισμοί: Θάνος Κοσμίδης

Επιμέλεια ήχου: Αντώνης Νικηφόρος

Φωτογραφίες: Θεοδωρής Βρανάς, Nick Zarago

Παίζουν: Αλέξης Ιωάννου (κιθάρα, τραγούδι), Θάνος Κοσμίδης (πλήκτρα, τραγούδι), Έλενα Ιωάννου (τύμπανα, φωνητικά), Αλέκος Γεωργουλόπουλος (ηλεκτρικό μπάσο, φωνητικά)

Μέρα και ώρα παραστάσεων: Σάββατο στις 12:00 μ.μ.

Διάρκεια: 90 λεπτά (με διάλειμμα)

Τιμές εισιτηρίων: Κανονικό 10€, Ανέργων/Άνω των 65 ετών/Ομαδικό (άνω των 10 ατόμων) 8€

Ακούστε εδώ το ομώνυμο τραγούδι της παράστασης!

<https://theburgerproject.bandcamp.com/track/--6>

ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ

viva.gr, 11876, SevenSpots, Reload Stores, Media Markt, Βιβλιοπωλεία Ευριπίδης, Τεχνόπολη Δήμου Αθηναίων, Αθηνόγραμμα, Viva Kiosk

“Μια ΠΟΡΤΑ ορθάνοικτη”!

Για να την κρατήσεις ανοικτή:

<http://www.porta-theatre.gr/index.php/el/stirikse-mas>

Μεσογείων 59

115 26, Αθήνα

τηλ.: 210 77 11 333

www.porta-theatre.gr

PortaTheatreAthens

PortaTheatre

PortaTheatre

PortaTheatreAthens

Πληροφορίες/κρατήσεις για σχολικές παραστάσεις

Εύα Στυλάντερ

Δευτέρα-Παρασκευή 9:30-13:30

Τ.: 210 86 58 902 & Τ./Φ.: 210 86 65 144

M.: theatropol@otenet.gr